

CAL UN NOU GIR¹

Lev Trotski

10 de juny de 1935

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.marxists.org/espanol/trotsky/ceip/escritos/Libro4/ContextHelp.htm>

Al Secretariat Internacional

Benvolguts camarades:

Evidentment ens endinsem en una nova etapa. Dos esdeveniments la determinen: el desenvolupament de la nostra secció a França i el nou gir de la Comintern.

1.- Ara els fets objectius demostren que la nostra entrada a la SFIO fou correcta. Gràcies a ella la nostra secció es convertí d'un grup propagandístic en un factor revolucionari de primer ordre. Ningú gosarà afirmar que el nostre grup, en adaptar-se al nou ambient, s'ha ablanit, s'ha fet més moderat o oportunista. Ben al contrari. Podem assegurar amb certesa que el grup bolxevic leninista de França supera en l'actualitat totes les altres seccions per la precisió revolucionària de les seues consignes i el caràcter ofensiu de tota la seua activitat política. Els camarades que s'oposaven a l'entrisme haurien de reconèixer ara que s'equivocaren. És indiscutible el perill que comporta un canvi com aqueix, però no menys indiscutible és que els fets han demostrat que, tenint en compte el tremp dels nostres quadres i el control de la nostra organització internacional, hem de recórrer a canvis molt audaços per tal de sortir del nostre aïllament i penetrar en les masses. Vereecken i els altres que s'oposaren violentament a l'entrada provaren amb la seua posició no haver entès prou els inestimables avantatges que se'n deriven de la nostra educació bolxevic i de la nostra organització centralitzada. Si ara, després de l'experiència, continuen repetint els seus abstractes arguments, cauran en el ridícul. Si és que àdhuc hom els pot salvar, el millor consell que podem donar-los és que prenguen consciència dels seus errors i tornen als nostres rengles.

2.- La decisiva traïció de Stalin i la seua colla de la Comintern ens obre grans possibilitats, tant dins de la mateixa Comintern com en totes les organitzacions obreres, especialment en els sindicats. Fins fa molt poc, cada nova etapa en la radicalització de les masses implicava inevitablement un apropament d'elles als stalinistes. Precisament aquesta era la causa del nostre aïllament i de la nostra debilitat. Anar cap a l'esquerra significava anar cap a Moscou, i se'ns veia com un obstacle en aquest sentit. Avui Moscou significa recolzar l'imperialisme a

França, Txecoslovàquia, etcètera. Per a nosaltres ja no es tracta de discutir les subtileses de la teoria del socialisme en un sol país o de la revolució permanent sinó de plantejar directament aquesta qüestió: ¿som els esclaus voluntaris del nostre propi imperialisme o els seus enemics mortals? Si, fins i tot, no es dona tan ràpid com seria necessari la diferenciació dins del Partit Comunista (encara que hem d'esperar catastròfiques rebel·lions, sobretot si sabem com intervenir-hi), l'afluència elemental de les masses cap a ell disminuirà inevitablement o inclús es detindrà.

Els últims èxits electorals del PC francès de cap manera invaliden aquesta afirmació. Les masses no han tingut temps suficient per a assimilar la traïció stalinista, àdhuc en els seus aspectes més generals. Encara produeix el seu efecte la inèrcia d'ahir, però el stalinisme està corroït per totes les bandes. Caurà a trossos. Aviat apareixerem davant les masses com l'única possibilitat revolucionària. En aquesta situació la consigna per la Quarta Internacional assumeix una importància excepcional.

3.- Les mateixes circumstàncies demostren la necessitat de la lluita implacable que hem començat contra el SAP després de dos anys de negociacions, intents d'apropament, dubtes, etcètera. Els senyors del SAP s'han revelat com els nostres irreconciliables i pèrfids enemics. Ronden al nostre voltant, ens furten les idees i consignes ablanint les seues arestes revolucionàries i escampant insinuacions com que som sectaris sapastres, tancats; no hi ha res a fer amb nosaltres, tanmateix l'aparent correcció de les nostres idees. El fet que Bauer s'haja posat del seu costat els ha proporcionat un argument de pes, sobretot tenint en compte que la nostra secció alemanya no és tan intransigent com ho hauria de ser amb la gent del SAP. Com més flexible, multiforme i sobretot audaç siga la nostra política de penetració en les organitzacions de masses, més intransigent ha de ser la nostra política general, més agressiva envers totes les ideologies centristes, estiguen ja cristal·litzades o en formació. Cal oposar sense equívocs les banderes de la Quarta Internacional a totes les altres.

4.- La preparació del Congrés de Mulhouse (que s'inaugura avui, en el moment en què s'escriuen aquestes línies) ha estat un notable entrenament per a la nostra secció francesa i per a tota la nostra organització internacional.

La lluita ha girat al voltant de tres mocions: la de la dreta, la centrista i la nostra. Els nostres camarades, numèricament dèbils com són, han guanyat vots i simpatitzants en tots els districtes en què han oposat fermament la nostra resolució a les altres dues, obligant al mateix temps els centristes a allunyar-se un poc de la dreta per tal de no perdre tota la seua influència. D'altra banda, en els pocs casos en què els nostres camarades han comès el greu error d'entrar en avinences amb els centristes no han guanyat res per a la nostra tendència i alhora han empentat els centristes vers la dreta.

Aquestes experiències ens donen la clau de quina ha de ser la nostra política en aquesta etapa; entrar en avinences amb els dirigents del SAP, de la IAG (Buró de Londres-Amsterdam), etcètera, implica perdre la nostra identitat, comprometre les banderes de la Quarta Internacional i contribuir al desenvolupament de diversos corrents centristes en el torrent revolucionari. En allò tocant la pròpia secció francesa, el Congrés de Mulhouse implica, o hauria d'implicar, el començament d'una nova etapa. La SFIO no sols no és un partit revolucionari sinó ni tan sols és proletari. És petitburgès per la seua política i també per la seua composició social. Aquest partit ens ha obert algunes possibilitats, i ha estat correcte formular-les i utilitzar-les. Però són possibilitats limitades. El Congrés de Mulhouse i la seua consegüent repercussió limitarà materialment, inclús més, aquestes possibilitats. El prestigi guanyat pel grup bolxevic leninista ha de transformar-se en més claredat entre els obrers. Però aquests estan fonamentalment fora del PS, en el PC, en les organitzacions sindicals o en cap organització. El grup bolxevic leninista *ha de saber efectuar un nou gir*, conseqüència lògica de l'etapa anterior. Sense fer, per descomptat, cap concessió, cal concentrar les nou desenes parts de les forces en denunciar la traïció stalinista.

5.- La lluita de les distintes tendències contra nosaltres coincideix avui en dia quasi totalment amb l'adoctrinament ideològic a favor de la nova guerra imperialista. L'oposició a la guerra ha de significar cada vegada en major grau simpatitzar amb la Quarta Internacional. La condició per a aconseguir-ho és la lluita implacable contra la menor concessió a la teoria de la defensa nacional. L'inevitable reagrupament en les distintes organitzacions obreres (Partit Comunista, sindicats, etcètera) ha d'obrir-nos el camí cap a les masses treballadores. Cal orientar-nos en aquesta direcció amb tota la independència que faça falta. Aquest reagrupament pot resultar en la *creació d'un partit revolucionari* en un lapse de temps determinat força proper.

6.- És absolutament essencial accelerar el treball preparatori de la Quarta Internacional. Els elements revolucionaris que se separen durant el reagrupament general dins de la classe obrera han de comptar amb la possibilitat d'unir-se directament a una organització internacional que es recolze a sobre de tota l'experiència de les lluites revolucionàries.

¹ "Cal un nou gir", *International Information Bulletin* Partit dels Treballadors dels Estats Units, n° 2, 7 de setembre de 1935.